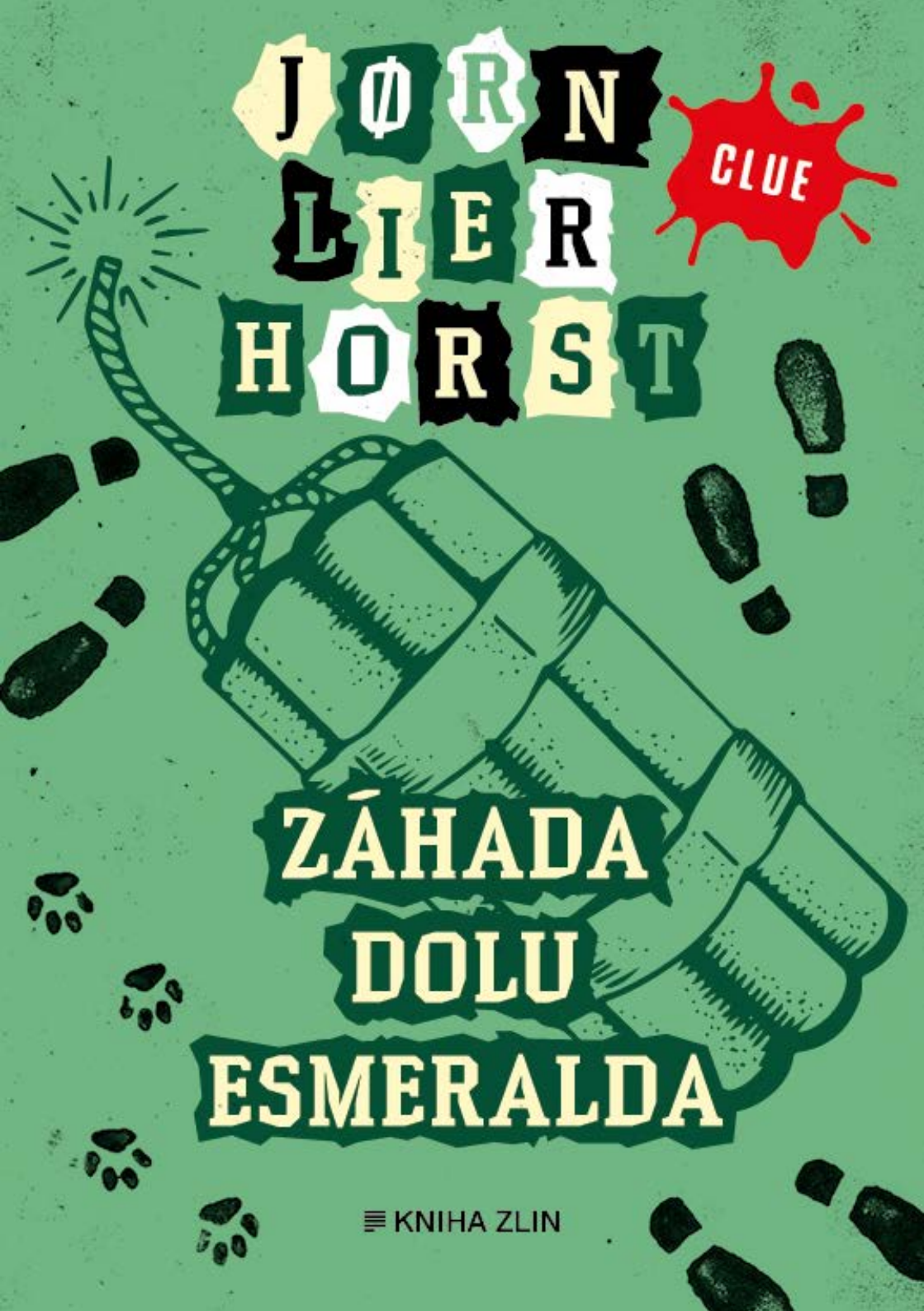

JØRN LIER HORST

CLUE

ZÁHADA
DOLU
ESMERALDA

≡ KNIHA ZLIN

Záhada dolu Esmeralda

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Záhada dolu Esmeralda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jørn Lier Horst – Záhada dolu Esmeralda
Z norského originálu *Esmeraldagåten* přeložila Pavla Nejdlá

ISBN e-knihy 978-80-7473-907-1 (1. zveřejnění, 2019)

Obsah

Důl	8
Potápěčská loď	11
Než přijde mráz	14
Neznámý obsah	18
Žvýkačka	21
Gutenberg	24
Stará dáma	27
Ke dnu	29
Vrak	33
Závada	36
V kleci	39
Holina	42
Hodina pravdy	45
Špatné spaní	48
Výjezd na kolech	51
Skladiště	54
Jmenovka	57
Velký třesk	60
Srážka	64
Uprchlík	67
Rozum a cit	69

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátocce.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Žije tam odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

Série CLUE:

Záhada mloka

Záhada maltézských hodin

Záhada mořského dna

Záhada otevřených hrobů

Záhada plachetnice Liberty

Záhada dolu Esmeralda

Každá kniha ze série CLUE obsahuje samostatné uzavřené dobrodružství, ale během prvních čtyř dílů vyřeší Cecílie, Leo, Une a Egon ještě jednu, větší, záhadu, a to, co se doopravdy stalo loni v létě, když zmizela Cecíliina maminka.

Po rozlousknutí velké záhady ve čtvrtém díle ovšem naši přátelé narazí na stopu tajemného pokladu z potopeného kutru. Co je to vlastně za poklad a kde je ukrytý, na to se kamarádi snaží přijít nyní. Jednotlivé stopy se objevují v následujících knihách, ale na konečné odhalení tajemství pokladu z kutru si budeme muset počkat až do osmého dílu.

Kdo čte, ten se dozví.

Jørn Lier Horst

spisovatel

„Rozum musí vládnout.“
PLATON, 427–347 př. n. l.

1. kapitola

Důl

Vyrazit v neděli do Gibsonova dolu a prozkoumat ho byl Leův nápad. Une už tam byla a tvrdila, že to za to nestojí. Deset metrů za vstupním otvorem se důl dělí na tři štol, vykládala. Vstupy do všech chodeb jsou zabeďněné, takže dovnitř se člověk nedostane.

Měla pravdu. Až na to, že prkna na vchodu do levé štol byla vytržená, a byl tam udělaný otvor, takže se tamtudy dalo protáhnout. Uvnitř byla tma jako v pytli.

„Důl Esmeralda,“ řekl Leo nahlas. „Ten je ze všech nejhlubší.“

Baterkou přejížděl po všech třech vstupech. Každý z dolů měl svoje jméno vyvedené černým písmem na prkně nad jednotlivými vchody. Ty doly jsou prý pojmenované po manželkách tří bratrů Gibsonových. Nejmladší ze štol se říkalo Esmeralda a našlo se v ní nejvíce stříbra. Než důl někdy v padesátých letech zavřeli, vytěžilo se z něj téměř sto tun.

„Ta díra tady nebyla, když jsem tu byla posledně,“ divila se Une. Ve Škunerové zátoce bydlela celý život a okolí znala líp než ostatní.

„Kdy to bylo?“ chtěla vědět Cecílie. Žila v zátoce od doby, kdy její táta před šesti lety převzal starý penzion.

„Už je to pár let,“ přiznala. „Pamatuju si, že jsme tu byli se školou na výletě.“

Leo popošel blíž a posvítíl si dovnitř. Do Škunerové zátoky se přistěhoval loni v létě, když si jeho máma v penzionu našla práci.

„Mrknem se tam?“ zeptal se.

Egon začal čmukat při zemi a dočenichal až k otvoru v prknech.

„Egon by si dal říct,“ poznamenala Une. Egon byl její pes. Zvědavý drobný voříšek s hnědou huňatou srstí a ocasem věčně nahoru.

Leo s sebou nabalil potřebné vybavení. Sundal ze zad ruksak a předal dívkám baterky. Cecílie si ji vzala a rozsvítila.

„Nemusíme chodit nijak daleko,“ řekla.

Egon přeskočil spodní prkno a hupsnul do šachty. Leo ho následoval s Une v těsném závěsu. Cecílie se nejdřív otočila za sebe, než se nakonec také pusti-

la za nimi.

Světlo tří baterek kmitalo sem a tam. Jejich kroky duněly chodbou.

„Haló!“ křikl Leo, aby vyzkoušel ozvěnu. Jeho volání se valilo temnou šachtou, dokud neutichlo.

„Jen aby se to nezřítilo,“ podotkla Une a starostlivě pohlédla na strop. Na několika místech ho podpíraly bytelné podpěry, ale většinou šlo jen o obyčejný tunel vytesaný do skály.

„To je zvláštní, že je tu tak čerstvý vzduch,“ divila se Cecílie a vzpomínala na zatuchlinu bunkrů a jeskyní, které už ve Škunerové zátoce prozkoumali.

„Přívod vzduchu je při ražení dolu dost zásadní,“ vysvětloval Leo, protože pár posledních dnů věnoval studiu důlní problematiky. „Budovaly se větrací šachty a odpadní kanály, kterými se odváděla voda, aby důl nezaplavila.“

Pokračovali dál. Podél zdí stály na sobě vyrovnané dřevěné bedny různých druhů a velikostí. Někde dokonce ještě po hornících zůstaly staré vrtáky, kladky a lana.

Po padesáti metrech se šachta rozdvojovala. Před chodbou vedoucí doprava byl navršený metr vysoký kamenný val. Nahoře z něj šikmo trčel dřevěný kříž.

„Tady někdo umřel?“ zarazila se Cecílie.

„Tři lidi,“ odpověděl Leo.

Une přikývla.

„Novoroční zával,“ dodala.

„Novoroční zával?“ zopakovala Cecílie. „Co to je?“

„Četl jsem o tom,“ rozpovídal se Leo. „Důl se zasypal, když se roku 1938 hned po Novém roce obnovily práce. Zavalilo to tři muže.“

„Neumřeli hned,“ dodala Une. „Uvěznilo je to hluboko v temné štole, bez jídla a pití. Ostatní horníci se k nim tři týdny snažili prokopat, ale s každým vykopaným metrem se zřítilo dalšího půl metru. Nakonec to museli vzdát. Už nebyla žádná naděje.“

Cecílie si posvítla na kamenný val.

„Takže tam uvnitř umřeli?“

„Hladem a žízni,“ přikývla Une.

Leo si posvítíl do tváře a zašklebil se.

„Uáááá. Ještě pořád tam jsou,“ pitvořil se.

„Fuj, nech toho,“ okřikla ho Cecílie. „Já už bych šla zpátky.“

„Ještě kousek,“ zasmál se Leo a vyrazil jako první.

Druhá chodba se stáčela doleva a rozšiřovala se do velké díry. Několik stropních podpěr bylo polámaných a zdálo se, že se můžou kdykoliv zřítit. Cecíliina čelovka ozářila dveře zazděné do skalní stěny.

„Úložiště,“ vysvětlil Leo a šel blíž. Než se ke dveřím dostal, o něco zakopl a

spadl. Batoh mu přeletěl přes hlavu a pod tělem mu něco křuplo.

„Sakra,“ zamumlal a vyškrábal se na nohy.

Cecilie na něj posvítla. Byl celý zablácený a z odřené tváře mu tekla krev.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Une.

„Ani ne,“ odpověděl Leo.

Strčil ruku do kapsy a vytáhl mobil. Krypt byl na kusy.

„Byl skoro nový,“ povzdechl si a vrátil ho do kapsy.

Une popošla ke dveřím před nimi.

„Jak jsi říkal, že se to jmenuje?“ zajímalo ji.

„Úložiště,“ zopakoval a přistoupil k ní. „V šachtách se takové malé prostory budovaly, aby měli horníci kde skladovat střelný prach a tak.“

„Je to ještě pořád zamčené,“ všimla si Une a zachrastila visacím zámkem.

Když na něj Leo namířil svoji svítilnu, ocel se zaleskla.

„Zahlídnul jsem to těsně předtím, než jsem sebou švihnul,“ přikývl. „Jenže tady něco nehraje. Ten zámek je úplně nový. To je trošku divný, když jsou doly už padesát let zavřený.“

Kapitola 2

Potápěčská loď

Leo zatahal za visací zámek.

„Ten nepovolí,“ řekl. Pustil ho z ruky a zámek se s cinkotem rozhoupal.

„To by mě zajímalo, co tam uvnitř je,“ dumala Une.

„Možná dynamit,“ přemýšlel Leo. „Starej dynamit je nebezpečnej a při neopatrným zacházení může i vybuchnout. Třeba to tu zamknul někdo z obce.“

„Fajn,“ řekla Cecílie. „O důvod víc se už vrátit.“

„Nebo je tam větrací šachta,“ pokračoval Leo.

„Co že tam je?“

„Úzká šachta, která do dolu přivádí vzduch a která se dá zároveň v případě potřeby použít jako nouzový východ.“

„Nouzový východ?“

Leo přikývl.

„Shora ale bývají zavřené, aby do nich nespadlo nějaké zvíře nebo dítě.“

Kužel světla z jeho baterky klouzal po stěnách dolu a zastavil se u starého rezavého kolečka opřeného o jednu z podpěr. Na zaprášené zemi byl zřetelně vidět otisk kola.

„Někdo ho očividně nedávno používal,“ prohlásil a důkladně zkoumal podlahu. „Těch stop je tu víc. Někdo s tím kolečkem jezdil sem a tam.“

„Asi to tu prostě majitel dolu používá jako sklad,“ navrhl Une.

„A kdo ho vlastní?“ zajímalo Cecílii.

Une pokrčila rameny.

„Někdo z rodiny Gibsonů.“

„Víte, co si myslím?“ vyhrkl Leo a nečekal na odpověď. „Já si myslím, že tam někdo něco schoval. Něco, co nemá nikdo vidět.“

„Jako co třeba?“

„Nevím, ale mám prostě takový pocit.“

Cecílie kopla do kamene.

„No, já myslím, že je načase se vrátit,“ prohlásila a vyrazila k východu.

Ostatní ji následovali. Jako první do ostrého podzimního sluníčka vyrazil